

Microrelats Guanyadors 2016

Si somrius a la Vida, la Vida et somriurà

Cada dia faig el mateix: em llevo, una dutxa, em vesteixo, esmorzo, les dents, surto al carrer. Cada dia la mateixa ruta, les mateixes cares. L'home del bigoti parlant pel mòbil, la nena pèl-roja mastegant xiclet, el noi de la gorra xatejant i, a la parada del bus, l'avi llegint el diari.

Avui em sento diferent. M'he llevat amb més energia, l'aigua de la dutxa està a la temperatura justa, la torrada no s'ha cremat, la mantega no s'ha quedat enganxada al ganivet. Surto al carrer i el cel és blau, no hi ha núvols, el sol llueix brillant, no passen cotxes i puc escoltar, fins i tot, el cant dels ocells. Tot és diferent. Tot menys la gent que em trobo pel carrer, les mateixes cares sèries de sempre. Però, de sobte, veig una parella que se m'acosta. La noia té la cara rodona, les galtes rosades, els ulls grans i blaus i els cabells foscos i llisos recollits en una cua. No puc evitar somriure-li i ella em torna el somriure. El noi, que s'ha avançat una mica, la crida pel seu nom:

- Vida!

(Categoria joves de 12 a 14 anys: D. Aparicio)

.....

La seva estúpida filosofia

Què li passa a aquest ximple? Jo aquí preocupada i ell somrient. És un idiota, ell i la seva filosofia. Tot i que, de debò era tan estrany que somrigués? La veritat és que mai l'havia vist queixar-se per res, i mira que en va tenir, de motius. Si no l'havia vist jo, dubto que ningú més ho fes a la seva vida, al cap i a la fi sempre hem estat junts. Ja de ben petit era així. Recordo el primer dia que em va dir aquella frase tan ridícula, després de caure per la muntanyeta del parc. Doncs el noi, que no coneixia de res va i em diu: "No ploris. Si somrius a la vida, ja veuràs com ella també et somriurà". Ara que ho penso, també vaig sentir-li dir per a ell mateix després de fer-me el primer petó i, no sé en quin moment, també ho deixà caure al nostre casament.

El pitjor de tot és que s'ho creu tant que sembla ruc. Mira-te'l, no pot deixar de somriure... Ja podries fer un esforç, dona! Tot i que no tinc gens de ganes de somriure, com vols que ho faci? Mira-te'l, tan callat, tan dèbil, tan somrient... Mai ha sigut un home fort, però veure'l ple de tubs, amb la cara tan groga i uns llavis gruixuts, unes galtes tan bufones i arrugadetes... Com l'estimo.

–Ho sabia! –va dir amb un fil de veu.

–Ets despert! El què sabies?

–Sabia que acabaries somrient, vida meva.

(Categoria joves de 15 a 17 anys: P. Rodríguez)

.....

Dues cares, un somriure

- Bon dia.
- Bon dia.

Com cada dimarts i dijous el "noi del paper" saludava amb un tímid mig somriure. Feia ja prop d'un any que, guarnit amb el seu uniforme verd de l'empresa de reciclatge, apareixia pel despatx sempre puntual, a les 10 del matí, per recollir el paper rebutjat.

I com cada dimarts i dijous des de feia un any, "el noi del paper" ens dirigia una mirada fugissera sota el serrell que li ocultava la cara. Calculava el camí més ràpid i discret entre un mar d'oficinistes. A grans passes, creuava fent ziga-zaga entre tots nosaltres, absorts als nostres ordinadors, a les nostres vides, no fos cas que ens fixéssim massa en ell.

Certament era un jove ben plantat, alt i prim, de formes encara adolescents. Correcte i educat, la mare estaria orgullosa! La seva timidesa, però, li traïa. La llarga melena no aconseguia amagar la paràlisi que li havia estafat en néixer, esquinçant el seu rostre com una grotesca moneda de dues cares. Dues cares, un uniforme verd.

Dijous passat "el noi del paper" em va saludar amb la seva dolça mitja veu trencada, a l'hora que recollia el meu paper estripat. Vaig respondre-li com de costum, amb un "bon dia" com qualsevol altre... però després, buscant els seus ulls darrera el serrell, li vaig preguntar el nom.

Les dues cares d'en Lluís em van tornar un gran somriure.

(Categoria Adults: M. Martínez)